

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΟΝ ΝΤΑΙΒΙΣ

(Ένα πρωτότυπο έργο του 'Αμερικανού Δημοσιογράφου 'Ο Οσκαρ Βιλντ για τη ζωή και το ταλέντο της ξανθής «βεντέτας»)

Μαρή Ντιούρας, η μικρή κόρη ενός καθηγητού της Νέας Υόρκης, είνε σήμερα ένας από τους πιο αγαπημένους «αστέρες» του κινηματογράφου. Τα δλόξανθα μαλλιά της, ή χάρι της και τὰ μεγάλα και παράξενα γαλανὰ μάτια της, δίνουν μια εξαιρετική ώμορφια στο πρόσωπό της. Τήν ζέρετε ; Μά θέβαινα και πρέπει νὰ τήν ζέρετε. 'Εχει πρωταγωνισήσει σὲ τόσα φιλμ! Ποιὸ είνε τὸ καλλιτεχνικὸ φευδώνυμό της; 'Αλλ' αὐτὸ είνε πασιγνώστο: τὴ λένε Μάριον Νταϊβις. Ποιὸ είνε ὅμως τὸ μυστικὸ στὸ ὁποῖο ὀφείλει τὴν μεγάλη ἐπιτυχία της; 'Ορίστε τὴ ξεμωλογήθηκε στὸν συντάκτη τῶν «Κινηματογραφικῶν Νέων» τοῦ Χόλλυγουντ, τὸν 'Οσκαρ Βιλντ.

—'Εχω συναίσθησι, τὸ εἶπε, κάθε χειρονομίας καὶ κάθε κινήσεώς μου. 'Ολα γίνονται με ὑπολογισμό. 'Όταν «γυρίζω», εἶμαι τόσο προσεχτικὴ στὸ ρόλο μου, ποὺ ξεχνῶ ὅτι θρίσκομαι στὸ «στούντιο». 'Ετσι δὲν νιώθω ποτὴ τὴν κόουρσις κι' ὅταν τελειώσουν ἡ σκηνὴς δὲν μέρω νὰ ξεγηθῶ γιὰ ποῖο λόγο ποιάει ὅλο τὸ σῶμα μου. 'Ο σκηνοθέτης μου είνε πάντα εὐχαριστιμένος, γιατί δὲν ἔχω ἰδιοτροπίες καὶ ὑπακούω σ' ὅλες τὶς διαταγὲς του. 'Όσο γιὰ τοὺς ἄλλους «αστέρας» ποὺ «γυρίζουν» μαζί μου, αἰωνίως θρίσκουν τὸν μπαλὰ τους, γιατί καμμιά φορὰ δὲν κατορθώνουν νὰ μποῦν ὅπως ἐγὼ στὸ ρόλο τους. Τὸ λάθος θέβαινα είνε δικὸ τους. 'Αν μελετοῦσαν κι' ἐκείνοι ὅσο κι' ἐγὼ, ἡ δουλειὰ τοῦ «στούντιο» θὰ τοὺς φαινόταν διασκεδάσις καὶ δὲν θὰ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ «γυρίζουν» μιά σκηνὴ πέντε καὶ δέκα φορές. Θὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα:

'Η φίλη μου, ἡ Τζίν Χάρλοου, είνε μιά πάρα πολὺ καλὴ ἴθσοποιός. 'Εχει μεγάλῃ φώτογένεια, θαυμάσια μαλλιά, πολλοὺς πλούσιους θαυμαστάς καὶ «γυρίζει» πάντα κάθε χρόνο ἕνα σωρὸ ἔργα. 'Εργάζεται ὀκτὼ ὥρες τὴν μέρα στὸ «στούντιο», κατὰ τὶς ὁποῖες τρελλάινει κυριολεκτικῶς τὸν σκηνοθέτη με τὶς ἰδιοτροπίες της καὶ τὶς παραδεινίες της. Σ' αὐτὲς ἐπίσης τὶς ὥρες προσπαθεὶ νὰ μάθῃ τὸ ρόλο της. Μοιάζει σὰν τὸν κακὸ μαθητὴ, ποὺ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴν ξεμπάδα του, προσπαθεὶ νὰ μάθῃ τὸ μάθημά του τὴν ὥρα ποὺ πηγαίνει στὸ σχολεῖο. 'Η Τζίν Χάρλοου τὰ καταφέρνει θέβαινα περίφημα. 'Αλλ' αὐτὲς ἡ ὀκτὼ ὥρες στὸ «στούντιο» είνε γι' αὐτὴν ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο, μιά συνεχὴς ἀγωνία. Στὶς παρατηρήσεις τοῦ σκηνοθέτου της τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν είνε σκλάβος κι' ὅτι θέλει νὰ ἔχῃ τὴ μέρα λίγες ἐλεύθερες ὥρες γιὰ νὰ μπορῇ νὰ διασκεδάσῃ.

Σ' αὐτὸ ὅμως ἡ καλὴ φίλη μου δὲν ἔχει δικὸν καθῶλου. 'Ο καλλιτέχνης φέρνει εὐθύνη γιὰ τὸ ἔργο του καὶ δὲν κρίνεται ὅπως οἱ ἄλλοι θνητοί. 'Ενὸς μεγάλου καλλιτέχνη τοῦ συγχωροῦν ὅλες τὶς ἀδυναμίες του, μὰ ποτὲ δὲν τοῦ συγχωροῦν τὴν παραμικρὴ ἀμέλεια στὴν δουλειὰ του. Γιὰ ἕνα πράγμα λοιπὸν ποὺ θαυμάζω τὴν Τζίν Χάρλοου, είνε ὅτι μέσα σ' αὐτὲς τὶς ὀκτὼ ὥρες ποὺ «γυρίζει» στὸ «στούντιο» καταβάλλει τόσο κόπο καὶ τόσες προσπάθειες, ὥστε τὸ φιλμ της νὰ παρουσιάζεται ὡς περίφημο κι' ὁ θεατὴς νὰ μὴ θλέτῃ καμμιά ἀδυναμία στὸ παϊζιὸμ της.

'Η καυμένη ἡ Τζίν Χάρλοου, ὕστερα ἀπὸ κάθε μέρα ἔργασίας, κάνει τρεῖς ὥρες νὰ συνελθῇ καὶ χάνει τὸ κέφι της καὶ τὴν θρεξί της γιὰ τρελλὰς διασκεδάσεις... Γυρίζει μελαγχολικὴ στὴ θίλλα της καὶ μόνον ὅταν ἔρθει καμμιά εἰθυμι παρὲα φίλων της, ἀποφορτίζει τέλος νὰ κἀνῃ μιά θόλα στὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ.

Αὐτὸ τὸ παράδειγμα είνε χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς τῶν περισσότερων «αστέρων», ποὺ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι εἶνε οἱ σκλάβοι τῆς τέχνης τοῦ κινηματογράφου.

'Εγὼ ἀπὸ πολὺ καιρὸ τώρα, ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου. Δὲν ἠσυχάζω, ἀν δὲν ἔχω μάθει καλὰ τὸ ρόλο μου. Ξέρετε ὅταν ἤμουν μικρὴ τί εἶχα τραβῆξει γιὰ νὰ συνειθίσω νὰ ἐργάζομαι προσεχτικῶς; 'Ο μίστερ Ντιούρας, ὁ πατέρας μου, ἦταν πολὺ κακὸς μαζί μου.

Δὲν ἔρω τί τοῦ εἶχα κάνει. 'Εννοοῦσε νὰ μαθαῖνον...νερὰκι τὰ μαθημάτα μου, νὰ μὴν κάνω μουτζούρες καὶ νὰ γράφω λιγυγραφικὰ. Κι' αὐτὴ ἡ καταραμένη πέννα ὅσο ἐγὼ στενοχωριόμουν, τόσο πήγαινε ἄλλοῦ κι' ἄλλοῦ καὶ τέλος ἀπλωνε μιά μεγάλη μουτζούρα στὸ τετράδιο. Τί ἔφταιγα, σὰς παρακαλῶ, ἐγὼ, γι' αὐτὸ τὸ πράγμα; Κι' ὅμως, ὁ μίστερ Ντιούρας θύμονε, ποὺ τραβοῦσε τ' αὐτὴ καὶ μ' ἔλεγε κοκοροῦμαλλῃ. 'Ελάτε τώρα ἐσεῖς νὰ τὸν πείσετε ὅτι δὲν ἦταν λάθος δικὸ μου ποὺ στραβώναν τὰ γράμματα καὶ μουτζουρωνόντουσαν τὰ τετράδιά μου.

—'Όταν εἶδε κι' ἀπόειδε νὰ μοῦ κἀνῃ παρατηρήσεις, ἀπεφάσισε νὰ μὲ κλείσῃ σὲ μιά Σχολὴ Καλογοραῖων. 'Η ἀδελφὸς εἶχαν θαλθῆ νὰ μὲ κάνουν μαρτυρα, με θασάνιζαν ὅπως κι' ὄλες τὶς συμμαθητρίες μου μ' εἶνα. Ἀγαθὸ γαμόγελο σὰ χεῖλη!

—Μαρή, παιδί μου, μοῦ ἔλεγαν, ἀπόψε τὸ πατηρὸν πνεῦμα σοῦ σπέρησε τὸν ὕπνο. 'Ελα νὰ προσευχηθῆς μαζί μας στὸν Κύριον...

Καὶ μ' ἔβαζαν νὰ γονατίζω ὄρες δλόκληρες σὰτὸ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ λέγω τόσες προσευχές, ὅσες χάντρες εἶχε τὸ...τεράστιο κομπολόι τους!

—Ξέρετε δὲ γιὰτί μοῦ ὑπέβαλον αὐτὴ τὴ τιμωρία; Γιὰτί εἶχα παρασυρεῖ μερικὲς συμμαθητρίες μου καὶ τοὺς ἔκανα μαθημάτα χοροῦ. 'Όταν λοιπὸν ἡ ἀδελφὸς πηγαῖνον τὴ νύχτα στὴν ἐκκλησία τῆς Σχολῆς γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, ἐμείζ πηροῦσαι ἀπὸ τὰ κρεθῶταίμας, σὴκῶναμε τὰ νυχτικὰ μας πάνω ὅλο τὰ γόνατα κι' ἀρχίζαμε νὰ γοροῦσαμε σὰν μπαλλαρίνες. 'Η ἄλλες φίλες μας ἦσαν οἱ θεαταὶ ποὺ μὰς γυροκοροῦσαν με τὰ... νύχια γιὰ νὰ μὴ κάνουν θοροῦο. 'Ομολοῶ, ὅτι τὸ μπαλῆτο μας ἦταν τὸ πῶ ὄμορφο καὶ τὸ πῶ πρωτότυπο ἀπὸ ὅσα ἔχω δῆ μὲχρι σῆμερα. Θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι κι' αὐτὸς ὁ 'Εσταυρωμένος, ποὺ στὸλίξει τὸν τοῖχο τοῦ θαλάμου, διασκεδάει μ' αὐτὲς τὶς ἄθῶες τρέλλες μας.

Σ' αὐτὴ τὴ Σχολῇ τῶν Καλογοραῖων, ἔμαθα φιλολογία καὶ μουσικὴ. Μιά μέρα ὅμως ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ μὲ ὑπεβάλονον σὲ μιά τρομαχτικὴ τιμωρία, ἤθελαν νὰ μοῦ κόψουν με τὴ μηχανὴ τὰ ξανθὰ μαλλιά μου, πῆθξα ἀπὸ τὴν ὄψημὴ μείδωσα τοῦ κῆπου καὶ γύρισα τρέγοντας στὸ σπίτι μου:

—Μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε, τοὺς εἶπα, ἀλλὰ προτιμότερος ὁ θάνατος ἀπὸ τὸν μαρμασὸ τοῦ μοναστηριοῦ.

Καὶ δὲν ξαναπατάσαμ τὸ σχολεῖο.

Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων, ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου σ' ἕνα μιουζικ-χόλ τῆς Νέας Υόρκης. 'Ημουν χαριτωμένη καὶ γοροῦσα θαυμάσια. 'Επειτα ἔγινα ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα «Ζ.γκ-φιλντ Φόλλις» καὶ τέλος ἀρχισα νὰ παίζω στὸν κινηματογράφου.

Σῆμερα εἶμαι πασιγνώστη «βεντέτα». Γράφτε ἀκούη ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὸ ἀκούλο μου τὸν «Τόμυ» κι' ὅτι δταν κωραζομαι, θέλω ν' ἀκούσω λίγη μουσικὴ γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ.

Πῶς μακιάζομαι; 'Α, πάρα πολὺ λίγο. Τὰ γασακτιστικὰ μου εἶνε ἀρκετὰ ἐντονα, ὥστε νὰ μὲ θέλουν πολλὰς ἱστορίες ὄμοπου νὰ παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὸ φακὸ. 'Ο μακιγιέρ μου ἄλλωστε είνε ἕνας περίφημος καλλιτέχνης!

Αὐτὸ λοιπὸν είνε τὸ μυστικὸ μου: Συνειθίζω νὰ ζωντανεύω τὸ πρόσωπο ποὺ ὑποδύμαι γὰρ νὰ χάνω τελειῶς τὴν προσωπικότητά μου. Καὶ τώρα ποὺ μάθατε ποῖο πράγμα μ' ἔκανε νὰ πετύχω στὴν καριέρα μου, μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε γιὰ ποῖο λόγο ζῶ μιά ἡσυχὴ ζωὴ μελέτης καὶ συγκεντρώσεως. 'Αν ἀγορίζα νὰ διασκεδάω, θὰ ἔχανα ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐγὼ δημιουργοῦσαι γύρω μου. Κι' αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν πάρα πολὺ ὀδυνηρὸ!

'Η Μάριον Νταϊβις, ἡ χαριτωμένη ξανθὴ με τὰ γαλανὰ μάτια, μὴ νομῖσετε ὅτι ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τὸν κινηματογράφου. Τὴν ἐνδιαφέρει πολὺ κι' ὁ ἔρωτας! 'Η κακὲς γλώσσες τοῦ Χόλλυγουντ λένε μάλιστα ὅτι ἔχει πάρα πολλὰ θῶματα, γιὰτί εἶνε ἀσατη καὶ γιὰτί τὴς ἀρέσει νὰ παίζῃ με τοὺς τρυφεροὺς φίλους της.

Τὰ γαλανὰ μάτια ὀλωσσε, δὲν εἶνε πάντα ψεύτικα;

ΟΣΚΑΡ ΒΙΛΝΤ

'Η Μάριον Νταϊβις